

บทที่ 6

เปรียบเทียบพัฒนาการของการนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน

หากจะเปรียบเทียบพัฒนาการของการนำเสนอภาพของเกย์ในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน สามารถเปรียบเทียบได้ใน 2 ลักษณะใหญ่ๆ ดังนี้

1. พัฒนาการในเชิงปริมาณ

จำนวนของภาพยนตร์ ภาพยนตร์อเมริกันที่นำเสนอภาพของเกย์ หรือชายรักร่วมเพศที่แท้จริง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เท่าที่สำรวจได้มีอยู่ประมาณ 47 เรื่อง ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอภาพเกย์ มีอยู่ประมาณ 9 เรื่อง ซึ่งแบ่งเป็น 3 ยุค ได้ดังนี้

	ภาพยนตร์อเมริกัน	ภาพยนตร์ไทย
ยุคแรก (2513-2522)	7	1
ยุคกลาง (2523-2532)	11	6
ยุคปัจจุบัน (2533-2542)	29	2

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของจำนวนภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน ที่นำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในแต่ละยุค พบว่า ภาพยนตร์อเมริกันมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดสเพิ่มขึ้นประมาณ

2 เท่า เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป สำหรับภาพยนตร์ไทย จะมีจำนวนมากที่สุดในยุคกลาง ส่วนยุคแรก และยุคปัจจุบันนั้น มีจำนวนน้อยมาก

สำหรับภาพยนตร์อเมริกัน พัฒนาการของจำนวนภาพยนตร์ที่นำเสนอภาพเกย์ จะเปลี่ยนไปตามกระแสความเคลื่อนไหวของเกย์ในแต่ละยุคสมัย กล่าวคือ เมื่อเกย์มีจำนวนเพิ่มขึ้น และพวกเกย์มีการรวมกลุ่มกัน เพื่อใช้ชีวิตอย่างอิสระมากขึ้น จำนวนของภาพยนตร์ก็เพิ่มขึ้นด้วย เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงเปลี่ยนแปลงของสังคมเกย์ในปัจจุบันว่า พวกเขาสามารถใช้ชีวิตอย่างอิสระได้ โดยเฉพาะที่ซานฟรานซิสโก นอกจากนี้ การที่ภาพยนตร์อเมริกันสามารถนำเสนอภาพเกย์ได้อย่างต่อเนื่อง ก็เพราะตลาดภาพยนตร์อเมริกันกว้างกว่าประเทศไทย เพราะมีบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล ทำให้มีผู้ชมทั่วโลก รวมทั้ง ผู้ชมที่เป็นเกย์ด้วย ภาพยนตร์จึงถูกผลิตออกมา มากเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ชม ทั้งยังมีปัจจัยมาจากการที่ผู้สร้างอเมริกันมีพื้นฐานความรู้มากกว่า หรือมีการศึกษาหาข้อมูลก่อนการสร้างภาพยนตร์มากกว่าผู้สร้างไทย การที่มีข้อมูลที่ถูกต้อง และหลากหลาย จึงสามารถผลิตภาพยนตร์เหล่านี้ออกมาได้อย่างต่อเนื่อง

ส่วนพัฒนาการของจำนวนภาพยนตร์ไทยที่นำเสนอภาพเกย์ จะเปลี่ยนไปตามกระแสการเปิดเผยตัวของเกย์ในยุคกลาง (พ.ศ. 2523- 2532) ซึ่งเป็นช่วงที่เกย์ที่มีชื่อเสียงอย่าง ดร.เสรี วงษ์มณฑา ออกมายอมรับกับสังคมว่าเขาเป็นเกย์ โดยสิ่งที่เขากล่าวในการเปิดเผยความรู้สึกว่า ต้องการให้สังคมยอมรับว่า พวกเกย์ไม่ได้เป็นแบบเดียวกันหมดนั้น มีผลให้ภาพยนตร์ในยุคกลางที่นำเสนอภาพเกย์มีความหลากหลาย และมีจำนวนมากที่สุด ทั้งการก่อตั้งคณะโห้วสาวประเภทสอง ก็ถือเป็นการประกาศตัวของเกย์ให้เห็นว่า บุคคลประเภทนี้มีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้ภาพยนตร์สะท้อนภาพของเกย์ว่าพวกเขามีจำนวนมากด้วย นอกจากนี้ พัฒนาการของภาพยนตร์เหล่านี้ยังมีปัจจัยมาจากการต้องการความแปลกใหม่ในวงการภาพยนตร์ด้วยอีกประการหนึ่ง หรือเป็นยุคที่ตัวละครในภาพยนตร์เริ่มจะมีลักษณะผิดเพี้ยนไปจากที่ผ่าน ๆ มา เช่น ตัวละครหญิงที่ผู้สร้างนำเสนอให้มีลักษณะก้าวร้าว ต้มเหล้า สูบบุหรี่ อย่างในภาพยนตร์เรื่อง "เกมส์" และปัจจัยอีกอย่างหนึ่งของการลดลงของภาพยนตร์ที่นำเสนอภาพเกย์ในยุคปัจจุบัน คือ การที่ภาพยนตร์เหล่านี้ถ่ายเทไปสู่ละครโทรทัศน์ ซึ่งได้รับความนิยมมากกว่าภาพยนตร์ในยุคปัจจุบันด้วย

2. พัฒนาการในเชิงคุณลักษณะ

2.2) บทบาทของตัวละครในภาพยนตร์

บทบาทของตัวละครในภาพยนตร์อเมริกันในแต่ละยุค มีดังนี้

- ยุคแรก** ตัวละครเกย์ส่วนใหญ่เป็นตัวเอก ซึ่งมีทั้งตัวเอกเป็นคู่และเป็นกลุ่มใหญ่
- ยุคกลาง** ตัวละครเกย์มีตัวเอกที่เป็นคู่ และตัวประกอบหลายตัวในเรื่อง ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน รวมทั้งมีผู้ร้ายในเรื่องด้วย
- ยุคปัจจุบัน** ตัวละครเกย์เป็นตัวเอกมากกว่าครึ่งหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคู่ และเป็นกลุ่มใหญ่ก็มีหลายเรื่อง ส่วนที่เป็นตัวรองและตัวประกอบก็มีอีกจำนวนมาก

ส่วนบทบาทของเกย์ในภาพยนตร์ไทยในแต่ละยุค มีดังนี้

- ยุคแรก** ตัวละครเกย์เป็นตัวเอก และตัวรอง
- ยุคกลาง** ตัวละครเกย์ประมาณครึ่งหนึ่งเป็นตัวเอก เศษส่วนใหญ่เป็นตัวเอกเป็นกลุ่มหรือตัวละครเกือบทุกตัวในเรื่องเป็นเกย์
- ยุคปัจจุบัน** ตัวละครเกย์เป็นตัวรอง และ ตัวประกอบ

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของบทบาทตัวละครรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกันในแต่ละยุค พบว่า ตัวละครในภาพยนตร์อเมริกันจะมีเกย์เป็นตัวเอกในสัดส่วนที่สูงสุดในยุคนั้น เช่น "Dog Day Afternoon" มีตัวเอกเป็นคู่ "The Boys In The Band" มีตัวเอกเป็นกลุ่ม และจะค่อย ๆ กระจายมาเป็นตัวรองและตัวประกอบมากขึ้นเรื่อย ๆ ในยุคถัดมา เช่น "Apartment Zero" (ยุคกลาง) "My Best Friend's Wedding", "Crash", "As Good As It Gets" (ยุคปัจจุบัน) สำหรับตัวละครในภาพยนตร์ไทย จะมีเกย์เป็นตัวเอกมากที่สุดในยุคกลาง และยังเป็นยุคที่มีตัวละครในเรื่องเป็นเกย์มากที่สุดด้วย เช่น "เพลงสุดท้าย" "รักทรมาณ" "ฉันผู้ชาย(นะฮะ)" ส่วนในยุคนั้น ซึ่งมีภาพยนตร์เรื่องเดียว คือ "เกมส์" ก็มีตัวเอกเป็นเกย์เช่นกัน แต่ในยุคปัจจุบันจะเหลือตัวละครเกย์เป็นเพียงตัวรองและตัวประกอบเท่านั้น

สำหรับพัฒนาการของภาพยนตร์ที่นำเสนอภาพเกย์ของอเมริกัน มีปัจจัยจากความเคลื่อนไหวของเกย์เป็นหลัก โดยภาพยนตร์นำเสนอภาพเกย์เป็นตัวเอกในสัดส่วนที่สูงสุด ในช่วงที่กลุ่มเกย์ได้มีการรณรงค์ประท้วงครั้งใหญ่ในปี พ.ศ. 2516 ภายใต้อิทธิพลสนับสนุนของจิตแพทย์จำนวนมาก ซึ่งเป็นผลให้มีการปรับปรุงเกณฑ์การวินิจฉัยโรคทางจิตเวชครั้งที่ 3 (DSM III) โดยเฉพาะในเรื่องรักร่วมเพศ เกย์อเมริกันจึงไม่ถูกเรียกว่า เป็นพวกที่ผิดปกติทางจิตอีกต่อไป (ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร, 2534: 308) ซึ่งแสดงว่าความเคลื่อนไหวของเกย์มีส่วนทำให้สังคมให้ความสำคัญกับพวกเขามากขึ้น ภาพยนตร์เกย์ในยุคแรกซึ่งตรงกับช่วงดังกล่าว จึงนำเสนอภาพเกย์ที่เป็นชายรักร่วมเพศอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก และเกย์จะรับบทตัวเอกมากที่สุดในยุคนี้ ปัจจัยอีกประการหนึ่งคือ การที่ภาพยนตร์นำเสนอภาพของเกย์ในบทบาทที่หลากหลายโดยกระจายอยู่ทั่วไปในภาพยนตร์มากขึ้นนั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่า ยิ่งเวลาผ่านไปก็ยังมีเกย์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในปัจจุบัน สังคมอเมริกันยอมรับมากขึ้นว่า เกย์เป็นเหมือนอีกเพศหนึ่งในสังคมเช่นเดียวกับหญิงชายปกติ พวกเขาสามารถเป็นคนดีของสังคมและบุคคลรอบข้างได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แม้จะยังไม่ได้รับสิทธิมากเท่าที่ควรก็ตาม

ส่วนในภาพยนตร์ไทย บทบาทของตัวละครเกย์ในแต่ละสมัยยังคงเป็นไปตามกระแสของการเปิดเผยตนเองต่อสาธารณชน โดยในยุคกลางที่เกย์มีการเปิดเผยตัวมาก ภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะสร้างให้ตัวละครในเรื่องทุกตัว หรือเกือบทุกตัวเป็นเกย์ หรืออาจเรียกได้ว่าเป็น "โลกของเกย์" เช่น "เพลงสุดท้าย" "รักทรมาณ" "ฉันผู้ชาย(นะฮะ)" ซึ่งผู้สร้างอาจต้องการสร้างเพื่อเอาใจผู้ชมที่อยากเรียนรู้ในช่วงนั้น หรือสร้างเพื่อผู้ชมเกย์โดยเฉพาะ ส่วนในยุคแรก ยังคงมีปัจจัยมาจากการเปิดตัวของภาพยนตร์เกย์ ตัวละครเกย์จึงต้องเป็นตัวเอก และมีอยู่หลายตัวในเรื่อง ส่วนในยุคสุดท้ายที่ตัวละครเกย์เหลือเพียงบทของตัวรองและตัวประกอบ อาจมาจากความซ้ำซากของเนื้อหาที่เห็นแต่เรื่องความรัก เมื่อเกย์ไม่มีบทบาทในด้านอื่น ภาพของเกย์ที่เป็นตัวเอกก็ค่อย ๆ หายไป ซึ่งทำให้ภาพยนตร์เกย์เสื่อมความนิยมลง ทั้งในสมัยปัจจุบัน ผู้คนยังเคยชินกับเกย์โดยไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลกใหม่แล้ว

นอกจากนี้ การที่เกย์เป็นตัวเอกน้อยลง เพราะคาราไทยไม่กล้ารับบทตัวเอกที่เป็นเกย์ เนื่องจากกลัวถูกสังคมมองว่าเป็นเกย์ไปด้วย เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ กุลเชษฐ์ เล็กประสูร (2540) ซึ่งศึกษาพัฒนาการการแสดงและบทบาทของล้อต๊อก โดยพบว่า อิทธิพลจากสังคม และสื่อต่างๆ ที่เขาร่วมแสดง สามารถเป็นเป้าหมายหลอหลอมให้เขามีชีวิตที่เอนเอียงไปตามการแสดงด้วย หรืออย่างที่นักแสดงบทตัวอิจฉาในละครโทรทัศน์เคยให้สัมภาษณ์อยู่เป็นประจำว่า มีประชาชนมาค่า

มาทำร้ายนอกจอ ต่างจากของอเมริกัน ที่มีการนำคาราทีที่มีชื่อเสียงมาปรับบทเกย์เพื่อให้สมบทบาท โดยที่ไม่ต้องกลัวการถูกตำหนิจากสังคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า คนไทยไม่ค่อยแยกแยะระหว่างโลกของสื่อกับโลกแห่งความเป็นจริง

2.3) พัฒนาการของตัวละคร

เมื่อเปรียบเทียบพัฒนาการของตัวละครเกย์ในแต่ละด้าน พบว่า ตัวละครในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน มีพัฒนาการที่เหมือนและแตกต่างกันดังนี้

2.3.1) การนำเสนอคุณลักษณะทั่วไปของเกย์

- อายุ พัฒนาการของการนำเสนอเรื่องอายุเกย์ในภาพยนตร์อเมริกันต่างกับของไทย คือ ในภาพยนตร์อเมริกัน เมื่อออสซี่มีเปลี่ยนไป ภาพยนตร์ยังต้องการขยายความเข้าใจของผู้ชมเกี่ยวกับอายุของเกย์มากขึ้นว่า เกย์อาจมีในบุคคลทุกวัย ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยทุกยุค มักจะนำเสนอภาพเกย์ที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวเท่านั้น

สำหรับภาพยนตร์อเมริกัน การที่ภาพยนตร์นำเสนออายุของเกย์หลากหลายมากขึ้นนั้น อาจเนื่องมาจากผู้สร้างมีโอกาสศึกษาหาข้อมูลมากกว่าผู้สร้างไทย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะสังคมอเมริกันที่เป็นสังคมเปิด ซึ่งรวมทั้งสังคมของเกย์ด้วย จึงทำให้มีแหล่งข้อมูลจริงที่จะศึกษาในเรื่องของการเกิดมาเพื่อเป็นเกย์ (Born to be gay) มากกว่า นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยจากประเด็นที่นำเสนอซึ่งมีความหลากหลาย ไม่ได้มีแต่ในเรื่องความรัก โดยมีทั้งปัญหาเศรษฐกิจและสังคมด้วย ทำให้ไม่ได้มีเฉพาะตัวละครวัยหนุ่มสาวเท่านั้น ซึ่งการที่ภาพยนตร์อเมริกันนำเสนอช่วงอายุที่หลากหลาย อาจเป็นเพราะผู้สร้างต้องการทำลายลักษณะ stereotype ในภาพยนตร์

ส่วนที่ภาพยนตร์ไทยมีแค่ภาพของเกย์ที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวเท่านั้น มีปัจจัยจากการเน้นที่หน้าตาของตัวละคร โดยเฉพาะผู้ที่เป็พระเอก นางเอก เพื่อดึงดูดผู้ชมวัยรุ่นและวัยหนุ่มสาว ซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายของภาพยนตร์ไทย และมักจะเจาะเรื่องราวเกี่ยวกับความรัก ที่นับว่าเป็นเอกลักษณ์ของภาพยนตร์ไทยอย่างหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาวัฒนธรรมวัยรุ่นที่ปรากฏในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2535" ของ ฉัตรกุล ทองเกต (2539) ที่พบว่า ภาพยนตร์ไทยประเภทวัยรุ่นก็มักเน้นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักเช่นเดียวกัน ดังนั้น ภาพยนตร์ไทย

ยังไม่บรรลุเป้าหมายในการทำลายลักษณะ stereotype ที่มีมาทุกยุคสมัย

- ลักษณะของการเป็นเกย์ จากหลักจิตเวชศาสตร์ที่ น.พ.ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร (2534: 307) ได้ระบุว่า ลักษณะของการเป็นรักร่วมเพศมีอยู่ 4 ลักษณะ คือ

1. มีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน
2. มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันจริง
3. รู้สึกว่าเอกลักษณ์ภายในของตนเป็นรักร่วมเพศ
4. อยู่ในสังคมอย่างเปิดเผยในบทบาทของรักร่วมเพศ

จากที่สำรวจได้ในภาพยนตร์อเมริกัน เกย์ทุกยุคสมัย คือ ผู้ที่รู้เอกลักษณ์ของตนว่าเป็นรักร่วมเพศ และมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน แต่เกย์เพิ่งจะอยู่ในสังคมอย่างเปิดเผยในบทบาทของรักร่วมเพศ และเริ่มมีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายในภาพยนตร์ยุคปัจจุบัน ส่วนในภาพยนตร์ไทย เกย์ทุกยุคสมัยจะมีลักษณะเหมือนของอเมริกันเพียง 2 ลักษณะแรกเท่านั้น คือ เป็นผู้ที่รู้เอกลักษณ์ของตนว่าเป็นรักร่วมเพศ และมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันจริง

สำหรับในภาพยนตร์อเมริกัน เกย์สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเปิดเผยมากขึ้นจากอดีต ซึ่งเนื่องมาจากกฎหมายสิทธิมนุษยชนของอเมริกันให้สิทธิชาวอเมริกันในการอยู่ในสังคมได้เช่นเดียวกับชายหญิงทั่วไป ส่วนในเรื่องการนำเสนอภาพเกย์มีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามนั้น ภาพยนตร์อเมริกันสะท้อนภาพของความเป็นจริงได้ใกล้เคียงกว่า เพราะหากยึดตามหลักจิตเวชศาสตร์ของ น.พ.ไพรัตน์ พุกษชาติคุณากร แล้ว ผู้ที่มีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ก็ถือว่าเป็นรักร่วมเพศด้วย

ส่วนในภาพยนตร์ไทย การที่ภาพยนตร์ไม่นำเสนอภาพของเกย์ที่อยู่ในสังคมอย่างเปิดเผย เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของสังคมไทยในเรื่องการเปิดเผยตัวต่อสังคมว่า เป็นสิ่งที่ต้องระมัดระวังในการถูกตำหนิจากสังคม โดยเฉพาะพวกเกย์ซึ่งเป็นผู้ชายคนหนึ่ง โดยในงานวิจัยเรื่อง "การเปิดเผยตนเองของผู้หญิงและผู้ชายในองค์กรไทย" ของสุกัญญา ชลิตาพงศ์ (2540) ได้ค้นพบว่า ผู้ชายจะใช้ความคิดมากกว่าผู้หญิงในการเปิดเผยตัวเอง ดังนั้น เกย์ไทยจึงเปิดเผยตัวได้ยาก และการที่ภาพยนตร์ไม่นำเสนอภาพเกย์ที่มีจินตนาการว่ามีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายเพศเดียวกัน อาจเป็นเพราะผู้สร้างไม่มีโอกาสได้ศึกษาพฤติกรรมของการเป็นเกย์อย่างลึกซึ้งเพียงพอ เนื่องจากพฤติกรรมของการเป็นเกย์ยังคงถูกปกปิดอยู่มากในสังคมไทย จึงทำให้มีแหล่งข้อมูลที่จะศึกษาได้น้อย

ทั้งผู้สร้างไทยที่เป็นเกย์เองก็ยังมีน้อยกว่าของอเมริกัน เพราะมีแค่ ดร. เสรี วงษ์มณฑา ซึ่งสร้างเรื่อง "ฉันทูชาย(นะฮะ)" เพียงคนเดียว ภาพของเกย์ที่ปรากฏจึงแสดงให้เห็นเฉพาะลักษณะหรือปรากฏการณ์ภายนอกที่มองเห็นได้เท่านั้น นอกจากนี้ ผู้สร้างยังอาจเกรงว่าการนำเสนอในเรื่องจินตนาการ จะเป็นการชี้นำหรือสนับสนุนให้ผู้ที่ยังสับสนในบทบาททางเพศของคนเปลี่ยนจุดยืนทางเพศของตนไปได้อย่างถาวรด้วย

- ประเภทของเกย์ ในภาพยนตร์อเมริกัน เกย์ทุกุศสมัยมีลักษณะภายนอกได้ทุกประเภท ทั้งแอบจิด สลัวจิด และสว่างจิด โดยแสดงให้เห็นเฉพาะในยุคปัจจุบันว่า ถ้าเป็นแอบจิดจะเป็นเกย์ประเภท Ac (มีพฤติกรรมทางเพศเป็นทั้งฝ่ายรุกและรับ) ส่วนในภาพยนตร์ไทย เกย์ทุกุศสมัยจะมีลักษณะภายนอกทั้ง 3 แบบ เหมือนกับของอเมริกัน แต่จะแสดงให้เห็นถึงบทบาททางเพศที่พอจะเดาได้เฉพาะในยุคกลางว่า เป็นเกย์ประเภท Aa และ Bb (พวกแอบจิดเป็นฝ่ายรุก พวกสว่างจิดเป็นฝ่ายรับ)

สำหรับในภาพยนตร์อเมริกัน การที่ภาพยนตร์แสดงให้เห็นว่า เกย์ที่ปกปิดสามารถสลับบทบาททางเพศกันได้ เนื่องจากในสหรัฐอเมริกา มีชมรมหรือองค์กรที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเกย์มากขึ้น เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ทำให้ผู้สร้างมีแหล่งข้อมูลในการค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมของเกย์มากขึ้น และผู้สร้างที่เป็นเกย์เองก็มีมากขึ้นด้วย จึงทำให้ทราบว่า ผู้ที่เป็นเกย์อาจจะมีลักษณะภายนอกและพฤติกรรมทางเพศได้หลากหลาย ไม่แน่นอนตายตัว และการที่ สเตฟานี นอร์ริส ค้นพบว่า การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กันนั้น เนื่องจากเขาสามารถสื่อสารกันได้เข้าใจ และรู้จักกระตุ้นทางเพศของกันและกันได้ดีกว่า จึงไม่มีปัญหาที่ผู้ชายจะสลับบทบาททางเพศกันได้ และการที่ภาพยนตร์อเมริกันได้มีการเปลี่ยนระบบควบคุมภาพยนตร์จากการเซ็นเซอร์มาเป็นการแบ่งเกณฑ์ในการเข้าชมภาพยนตร์ ทำให้ภาพยนตร์สามารถถ่ายทอดภาพของบทบาททางเพศให้เห็นได้ชัดเจนมากขึ้น จนกระทั่งสามารถสังเกตได้ด้วยว่า เกย์ร่วมเพศกันทางทวารหนักในเรื่อง "Total Eclipse" ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ฟอร์ด และ บีซี ที่พบว่า เกย์ในทุกวัฒนธรรมร่วมเพศในทางทวารหนัก ซึ่งก็นับว่า ภาพยนตร์อเมริกันสามารถสะท้อนความเป็นจริงได้ในหลายแง่มุมมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วย

ส่วนในภาพยนตร์ไทย ที่เกย์มักมีลักษณะเหมารวม (Stereotype) ระหว่างลักษณะภายนอกกับบทบาททางเพศ คือ เกย์ประเภทแอบจิดมักเป็นฝ่ายรุก ส่วนเกย์ประเภทสว่างจิดมักเป็นฝ่ายรับ อาจเป็นเพราะผู้สร้างภาพยนตร์ไม่มีโอกาสได้ศึกษาถึงประเภทของเกย์อย่างละเอียดเพียงพอ

ซึ่งเนื่องมาจากการที่เกย์ไทยมีวิถีแบบไม่เปิดเผยตัวในสังคม ทำให้มีแหล่งข้อมูลให้ศึกษาน้อย หรือมีผู้สร้างไทยที่เป็นเกย์อยู่ไม่กี่คน เกย์ในภาพยนตร์จึงมีลักษณะซ้ำๆ โดยสร้างในลักษณะการเลียนแบบชายหญิงทั่วไป มีฝ่ายรุกและฝ่ายรับอย่างชัดเจน นอกจากนี้ ภาพยนตร์ยังสะท้อนถึงการไม่ยอมรับในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายมากนัก และการที่ภาพยนตร์ไทยยังใช้ระบบเซ็นเซอร์ในการควบคุม จึงไม่สามารถถ่ายทอดบทบาททางเพศออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนเท่าใดนัก

- การแปลงเพศ ในภาพยนตร์อเมริกัน การแปลงเพศเป็นเพียงส่วนหนึ่งในชีวิตของเกย์ เมื่อถึงยุคกลางและยุคปัจจุบัน ในขณะที่ยุคแรก การแปลงเพศเป็นทางออกสำคัญของชีวิตเกย์ ซึ่งต่างจากของภาพยนตร์ไทย ที่ทุกยุคสมัยเกย์ไม่เคยใส่ใจเรื่องการแปลงเพศเลย

สำหรับภาพยนตร์อเมริกัน ที่การแปลงเพศเป็นเรื่องธรรมดามากขึ้นสำหรับเกย์ ดังนั้นประเด็นในเรื่องการแปลงเพศที่นำเสนอในภาพยนตร์จึงค่อยๆ ลดความสำคัญลง คือ ถ้าจะเสนอก็ไม่ใช่ประเด็นหลักของภาพยนตร์ ผิดกับในสมัยแรกที่เกย์มีความตื่นตัวในเรื่องการแปลงเพศอย่างมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นลักษณะสังคมอเมริกันที่ว่า เกย์มีเสรีภาพที่จะเลือกมากขึ้น พวก Drag-Queen ที่ต้องการจะเป็นผู้หญิงจริงๆ สามารถที่จะแสดงให้สังคมรู้ในเรื่องที่เขาต้องการจะแปลงเพศได้ การนี้ เสนอในเรื่องการแปลงเพศของเกย์จึงไม่ถูกจำกัดหรือถูกควบคุมมากนัก

ส่วนในภาพยนตร์ไทย ที่ภาพยนตร์ทุกสมัยไม่ได้นำเสนอในเรื่องการแปลงเพศเลย ทั้งๆ ที่มีหลักฐานจากโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ระบุว่า ในปี 2540 มีเกย์แปลงเพศสูงถึง 40 คนต่อปี และมีชาวต่างชาติเข้ามาแปลงเพศในเมืองไทยจำนวนมาก เพราะเมืองไทยมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญราคาถูก จนอาจเรียกได้ว่า เป็น "ศูนย์กลางการแปลงเพศ" ("ข้าว 9 ภาคค่า") เนื่องจากสังคมไทยไม่สนับสนุนในพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ หากมีการนำเสนอทางภาพยนตร์ก็กลัวว่าคนจะเลียนแบบ และอาจเป็นไปได้ว่า ประเด็นหลักของการนำเสนอไม่ได้เกี่ยวข้องกับเกย์ที่ต้องการมีสรีระเป็นผู้หญิงโดยสมบูรณ์ ซึ่งการนำเสนอในเรื่องการแปลงเพศนี้ แสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์ไทยไม่ได้สะท้อนภาพความเป็นจริงของเกย์ในทุกแง่มุม

- อาชีพ ทั้งในภาพยนตร์ไทยและอเมริกันแสดงให้เห็นว่า เกย์เริ่มมีสิทธิในการทำงานมากขึ้น จนเกือบเทียบเท่าชายหญิงปกติ เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป จากยุคแรกที่เกย์ยังตกงาน เช่น ใน

ภาพยนตร์อเมริกัน เรื่อง "Dog Day Afternoon" หรือ เป็นศิลปินอย่างในเรื่อง "The Boys In The Band" พอถึงยุคกลางเริ่มมีเกย์ที่เป็นพวกหน่วยสืบราชการลับในเรื่อง "Apartment Zero" และจนถึงยุคปัจจุบันก็มีเกย์ปรากฏอยู่ในหลากหลายอาชีพ ครอบคลุมเกือบทุกวงการ โดยมีเกย์ที่เป็นนักบวชใน "Jeffrey" และเกย์ที่เป็นผู้ลี้ภัยใน "Interview With The Vampire" ด้วย แต่ไม่ปรากฏภาพเกย์ที่เป็นนักการเมือง ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยเหมือนกันตรงที่ไม่ได้เสนอภาพเกย์เป็นนักการเมืองเช่นกัน แต่ต่างกันตรงที่ภาพยนตร์ไทยไม่ได้เสนอภาพเกย์เป็นพระสงฆ์ และไม่มีจินตนาการในเรื่องการเสนอภาพเกย์ที่ไม่ได้เป็นมนุษย์

สำหรับในภาพยนตร์อเมริกัน การที่เกย์มีอาชีพหลากหลายมากขึ้นนั้น แสดงว่าภาพยนตร์สามารถสะท้อนสภาพความเป็นจริงที่ว่า การประกอบอาชีพกับบรรณนิมทางเพศไม่ใช่สิ่งที่เกี่ยวข้องกัน ส่วนอาชีพในบางอาชีพ เช่น นักการเมือง ยังไม่ปรากฏในภาพยนตร์อเมริกัน เนื่องจากเป็นอาชีพที่ไม่มีใครกล้าแตะต้อง แต่ที่ภาพยนตร์อเมริกันสามารถนำเสนอทนักบวชที่เป็นเกย์อย่างในเรื่อง "Jeffrey" นั้น เป็นการสะท้อนภาพในเรื่องคัวแทนของศาสนาว่า สำหรับนักบวชของอเมริกันนั้น อยู่ในฐานะคล้ายปุถุชนคนหนึ่ง ในความรู้สึกของคนอเมริกัน และอาจเป็นเพราะคนอเมริกันมีอิสระในการวิพากษ์วิจารณ์สังคมโดยไม่ผิดกฎหมายมากกว่าคนไทย ส่วนที่ภาพยนตร์นำเสนอภาพเกย์ที่เป็นผู้ลี้ภัยในเรื่อง "Interview With The Vampire" นั้น ภาพยนตร์ได้ตัดแปลงจากนวนิยายที่มีผู้ประพันธ์ไว้แล้ว และยังแสดงให้เห็นว่า การที่สังคมอเมริกันมีหลายเชื้อชาตินั้น ยังทำให้จินตนาการในลัทธิมีความหลากหลายด้วย

ส่วนภาพยนตร์ไทยการที่นำเสนออาชีพที่หลากหลายขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป อาจถือได้ว่า ภาพยนตร์ไทยเสนอตามภาพยนตร์อเมริกัน และการที่ภาพยนตร์ไทยไม่เคยเสนอภาพพระสงฆ์เป็นเกย์ ทั้งๆ ที่มีข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ให้เห็นอยู่เป็นประจำ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันว่ามีเกย์ปรากฏในวงการสงฆ์ ดังจะเห็นได้จากข่าวที่กล่าวถึงผลการประชุมมหาเถรสมาคม เรื่อง คนวิปริตทางเพศเข้าไปบวชเป็นพระภิกษุ (คามหุโณ, 2526: 32) ก็เพราะในสังคมไทยถือว่าพระสงฆ์เป็นคัวแทนของศาสนา เป็นที่เคารพบูชาของคนทั่วไป และมีหลักฐานปรากฏในกฎหมายตราสามดวงว่า หากพระสงฆ์มีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะต้องอาบัติปาราชิก (กิติกร มีทรัพย์, 2530: 15) การนำเสนอภาพดังกล่าวจึงเป็นภาพในแง่ลบ โดยอาจทำให้ศาสนาเสื่อมเสียได้ นอกจากนี้ ยังสะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งชนชั้นทางสังคม ซึ่งในสังคมไทยถือว่าพระสงฆ์เป็นชนชั้นสูงที่ไม่อาจแตะต้อง และการนำเสนอภาพพระสงฆ์เป็นเกย์ยังไม่ผ่านการเซ็นเซอร์จากเจ้าพนักงานด้วย

- นิสัย ทั้งในภาพยนตร์ไทยและอเมริกันทุกยุคสมัย สะท้อนความเป็นจริงและความหลากหลายในนิสัยของเกย์ตรงกันว่า เกย์ก็เป็นคนคนหนึ่งที่มีนิสัยหลากหลายเหมือนกับชายหญิงทั่วไป แต่สิ่งที่ต่างกัน คือ ยิ่งเวลาผ่านไป เกย์ในภาพยนตร์อเมริกัน ยิ่งนิยมความรุนแรงมากขึ้น เช่น ใน "Apartment Zero" เกย์ฆ่าคนรักของตัวเอง "Total Eclipse" เกย์ทำร้ายภรรยาตัวเอง "Crash" เกย์ขับรถไล่ชนคนอื่น ก่อนมีความสัมพันธ์ทางเพศบนรถ ในขณะที่ภาพยนตร์ไทย เกย์จะคู่กับนิสัยปากจัด ซึ่งอาจสะท้อนให้เห็นถึงสังคมเกย์โดยทั่วไปว่า เกย์มีความคับข้องใจจากการถูกกดดัน หรือถูกต่อต้านมาตั้งแต่อดีต พอมาถึงยุคปัจจุบัน เกย์จึงกล้าแสดงการตอบโต้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการตอบโต้ทางพฤติกรรม หรือทางวาจา

- การคบเพื่อน ทั้งภาพยนตร์ไทยและอเมริกันทุกยุคสมัย แสดงให้เห็นว่า เกย์ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่มทุกยุคสมัย และที่เหมือนกันอีกอย่างคือ เกย์ทุกยุคสมัยชอบคบกับผู้หญิง ซึ่งแสดงว่า ทั้งภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน สะท้อนภาพของเกย์ได้ตรงกับความเป็นจริงว่า การที่เขาคบอยู่กับคนสองกลุ่มนี้ เขาจะไม่ถูกต่อต้าน ไม่เป็นที่รังเกียจเท่ากับการอยู่ในกลุ่มผู้ชาย สามารถพูดคุยกันได้อย่างเข้าใจ และการที่เกย์ประเภทเปิดเผยคบกับผู้หญิงนั้น ก็เป็นโอกาสดีที่เขาจะได้เรียนรู้และเลียนแบบบทบาทของผู้หญิงไปด้วย เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่มีบุคลิกและจิตใจใกล้เคียงกับตน

2.3.2) การรู้สาเหตุของการเป็นเกย์

ทั้งภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ภาพยนตร์ยิ่งขยายความเข้าใจแก่ผู้ชมมากขึ้นว่า ครอบครัวยังเป็นสาเหตุสำคัญของการเป็นเกย์ แต่การนำเสนอในภาพยนตร์อเมริกัน จะให้รายละเอียดในเรื่องการเป็นเกย์เพราะครอบครัวได้ชัดเจนกว่า เช่น เรื่อง "My Own Private Idaho" แสดงให้เห็นว่า การที่แม่มีอิทธิพลต่อเขามาก และพ่อเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีนั้น เป็นสาเหตุให้เขากลายเป็นเกย์ได้ ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยมักเสนอเรื่องอิทธิพลของครอบครัวต่อการเป็นเกย์อย่างผิวเผิน โดยเฉพาะในเรื่อง "วัยเรียนเพื่อนรัก" ที่เสนอให้ตัวละครเกย์เปลี่ยนเป็นผู้ชายเต็มตัวได้ในภายหลัง ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เกย์ประเภทเปิดเผยจะเปลี่ยนเป็นชายแท้ได้ยาก โดยเฉพาะพวกที่เป็นมาตั้งแต่เด็กๆ จากสาเหตุของครอบครัว ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า ผู้สร้างอเมริกันได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเกย์อย่างลึกซึ้งกว่าผู้สร้างไทย

นอกจากนี้ สาเหตุการเป็นเกย์ในภาพยนตร์อเมริกันในยุคกลางและยุคปัจจุบัน ยังมาจากการผิดหวังในตัวคนรักที่เป็นผู้หญิงด้วย เช่น ใน "Apartment Zero" สาเหตุการเป็นเกย์ของ

ตัวละครเรื่องนี้เป็นเพราะผิดหวังในสรีระของผู้หญิงที่เขาเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วย "Total Eclipse" แผงสาเหตุการณ์เป็นเกย์ของตัวละครว่า เขาเข้ากับผู้หญิงไม่ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคู่อเมริกันมีอิสระในการเลือกคู่เพศสัมพันธ์ (sex partner) เพื่อประเมินความพึงพอใจก่อนที่จะตัดสินใจแต่งงาน หรืออยู่ร่วมกันแบบสามีภรรยา ดังนั้น คนอเมริกันจึงอาจค้นพบว่า เขาไม่มีความสุขจากการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้

2.3.3) การชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน

ทั้งภาพยนตร์ไทยและอเมริกันในทุกยุคสมัย นำเสนอภาพความสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันของเกย์อย่างหลากหลาย เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ของชายหญิงทั่วไป ที่อาจมีทั้งความรักที่แท้จริง ต้องการการแต่งงาน และการคบกันชั่วคราว แล้วเปลี่ยนคู่ไปเรื่อย ๆ แต่ในยุคคลางมีลักษณะพิเศษอยู่ 2 อย่าง คือ ความเป็นเกย์อาจเป็นเพียงความสัมพันธ์ทางใจ ไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศ เช่นเรื่อง "Apartment Zero" เกย์รักกันแบบพี่น้อง แต่ก็ต้องการกันและกัน และความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่สร้างผลประโยชน์ให้กับเกย์ได้ เช่นในเรื่องเดียวกันที่เกย์ฆ่าคนเพื่อขโมยหนังสือเดินทางมาปลอมแปลง หลังจากมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขาแล้ว นอกจากนี้ในการนำเสนอเรื่องความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน ภาพยนตร์ในทุกยุคสมัย ยังแสดงให้เห็นว่าเกย์อเมริกันไม่ค่อยผิดหวังในเรื่องความรัก ส่วนในภาพยนตร์ไทย จะต่างกับของอเมริกันตรงที่ในภาพยนตร์ยุคแรก เกย์ไม่เคยรักใคร่จริง แต่เมื่อถึงยุคคลางและยุคปัจจุบัน เกย์เริ่มมีรักที่หลากหลายมากขึ้นเช่นเดียวกับของอเมริกัน โศกในยุคคลางจะมีลักษณะพิเศษที่เหมือนกับอเมริกันอย่างหนึ่ง คือ ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่สร้างผลประโยชน์ให้กับเกย์ได้ และที่ต่างจากของอเมริกัน คือ เกย์มักจะผิดหวังในเรื่องความรัก

สำหรับในภาพยนตร์อเมริกัน การที่ภาพยนตร์ไม่ค่อยนำเสนอภาพที่เกย์ผิดหวังในเรื่องความรัก อาจเป็นเพราะประเด็นหลักในการนำเสนอเกี่ยวกับเกย์ ในภาพยนตร์อเมริกัน ไม่ได้เน้นในเรื่องความรัก แต่จะนำเสนอในเรื่องการดำเนินชีวิต และปัญหาในชีวิตประจำวันของปวงชนมากกว่า นอกจากนี้ภาพยนตร์อาจมองว่า การที่เกย์ส่วนใหญ่ในภาพยนตร์อเมริกัน เป็นเกย์ประเภทแอบจิด การที่พวกเขาจะหันไปหาผู้หญิงเมื่อผิดหวังจากผู้ชาย เป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าด้วย

ส่วนในภาพยนตร์ไทย จะมีภาพของเกย์ที่ผิดหวังจากความรักอยู่เป็นจำนวนมาก เนื่องจากภาพยนตร์ส่วนใหญ่ตั้งใจจะนำเสนอเรื่องความรักเป็นประเด็นหลัก การที่เกย์ในภาพยนตร์

ไทยผิดหวังง่าย อาจเป็นเพราะเกย์ส่วนใหญ่ในภาพยนตร์เป็นพวกสว่างจิต ทำให้หาคู่ได้ยาก เพราะจะมีคู่ได้กับเฉพาะผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศเป็นแบบพวกคนเท่านั้น และจากงานวิจัยของ สเตฟานี นอริส ยังระบุว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายจะไม่ยั่งยืนเท่าชายกับหญิง เพราะพวกเขาไม่มีการแต่งงานและบุตรมาผูกมัด การที่พวกเขาจะรักษาความสัมพันธ์ไว้ได้ จะอาศัยเฉพาะความสัมพันธ์ทางใจ ระหว่างเขา 2 คน เท่านั้น

2.3.4) การชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม

ในภาพยนตร์อเมริกันทุกยุคสมัย เกย์สามารถรัก แต่งงาน และมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้หญิงได้ แต่ในที่สุดก็มักจบลงด้วยการตัดความสัมพันธ์กับเพศหญิง เพื่อไปใช้ชีวิตอยู่กับผู้ชายด้วยกัน ซึ่งก็เหมือนกับในภาพยนตร์ไทย แต่สิ่งที่ในภาพยนตร์ไทยต่างไปจากของอเมริกัน คือ ภาพยนตร์ยุคปัจจุบันสาเหตุที่เกย์แต่งงานกับผู้หญิง เป็นการแต่งเพื่อบังหน้า หรือเพื่อปกปิดว่าตนเป็นเกย์

สำหรับในภาพยนตร์อเมริกัน สะท้อนให้เห็นว่า เกย์ไม่จำเป็นต้องแต่งงานเพื่อบังหน้า เพราะลักษณะของสังคมอเมริกันให้อิสระกับเกย์มากกว่า พวกเขาสามารถใช้ชีวิตคู่ระหว่างชายกับชายได้อย่างเปิดเผย

ส่วนในภาพยนตร์ไทย สะท้อนให้เห็นในทางตรงกันข้ามว่า เกย์ต้องแต่งงานเพื่อปกปิดความเป็นเกย์ของตน เพราะสังคมไทยยังไม่ยอมรับที่ผู้ชาย 2 คน จะอยู่ด้วยกันอย่างเปิดเผย โดยหากเขาเปิดเผยตัวเองต่อสังคม นอกจากจะถูกตำหนิแล้ว ยังอาจกระทบกับหน้าที่การงานที่ทำอยู่ได้

2.3.5) การนำเสนอภาพด้านบวกของเกย์

ในภาพยนตร์อเมริกันตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เกย์สามารถเป็นเพื่อนที่ดี และเป็นพ่อแม่ที่ดีของลูกได้ เช่นเดียวกับชายหญิงทั่วไป โดยเฉพาะในยุคกลางและยุคปัจจุบัน เกย์เริ่มมีความสามารถที่โดดเด่นขึ้นเรื่อย ๆ และมีจิตใจที่ดีงาม จนทำให้สังคมยอมรับพวกเขามากขึ้น ซึ่งต่างกับประเทศไทยตรงที่ยุคแรกและยุคปัจจุบันจะนำเสนอแต่ภาพด้านลบของเกย์ แต่จะมีภาพด้านบวกของเกย์เฉพาะในยุคกลาง และมีเฉพาะในเรื่องความสามารถของเกย์และการเป็นคนดีสำหรับคนรอบข้างเท่านั้น ซึ่งแสดงว่าภาพยนตร์อเมริกัน สามารถเสนอภาพที่ดีของเกย์ในแง่มุมที่กว้างกว่าของไทย

คือ เป็นการทำความดีเพื่อสังคม เช่น "To Wong Foo, Thanks For Everything...Julie Newmar" และรู้จักเรีกรรื่องสิทธิในสิ่งที่ไม่ชอบธรรม เช่น ในเรื่อง "Philadelphia" ในขณะที่ภาพยนตร์ไทยจะนำเสนอความดีของเกย์ในระดับบุคคลเท่านั้น ซึ่งภาพยนตร์สะท้อนให้เห็นว่าคนอเมริกันมีสิทธิเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็น หรือเรีกรรื่องในสิ่งที่ไม่ชอบธรรมมากกว่าสังคมไทย เพราะการถูกตำหนิจากสังคมมีน้อยกว่า และในทางกลับกันคือ เกย์อเมริกันถูกต่อต้านจากกฎหมายมากกว่าของไทย นอกจากนี้ การที่ประเด็นหลักในการนำเสนอของภาพยนตร์อเมริกันมีหลากหลาย ไม่ได้เน้นเฉพาะเรื่องความรักเหมือนของไทย จึงทำให้นำเสนอความดีของเกย์ได้หลายด้านด้วย

3.6) ปัญหาของเกย์

ในภาพยนตร์อเมริกัน ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เกย์มีปัญหาที่เพิ่มมากขึ้น คือ เรื่องสุขภาพ เกย์ถูกลงโทษว่าเป็นพาหะของโรคเอดส์ในภาพยนตร์ช่วงต้น ๆ ของยุคปัจจุบัน (1990 - 1995) ซึ่งในยุคนั้น ภาพยนตร์ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการรณรงค์ป้องกันโรคเอดส์ ที่เริ่มจะแพร่ระบาดอย่างหนักตั้งแต่ปี 1980 (พริ้ว, 2539: 37) ส่วนปัญหาที่เกย์ในภาพยนตร์อเมริกันไม่เคยมี คือ ความสับสนในบทบาททางเพศ ซึ่งเป็นผลมาจากที่เกย์ถูกต่อต้านจากสังคมน้อย พวกเขาสามารถใช้ชีวิตคู่ในสังคมได้โดยเปิดเผย เนื่องจากที่สหรัฐอเมริกามีคน Castro ซึ่งเป็นถนนสายเกย์โดยเฉพาะในเมืองซานฟรานซิสโก (สารคดี, 2537: 181)

ในขณะที่ภาพยนตร์ไทย ไม่เคยนำเสนอเรื่องเอดส์ว่าเป็นปัญหาของเกย์เลย ซึ่งอาจเป็นเพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพที่ผู้สร้างไทยไม่ค่อยกล่าวถึงในภาพยนตร์นัก เพราะเป็นเรื่องที่ต้องการค้นคว้าหาข้อมูลมาโดยละเอียด และประเด็นหลักของภาพยนตร์ไทยโดยทั่วไป ส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก โดยไม่ค่อยคำนึงถึงเรื่องสุขภาพด้วย ส่วนปัญหาที่เกย์ในภาพยนตร์ไทยมีมาตลอดคือ ความสับสนในบทบาททางเพศ เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมปิด เกย์ไม่สามารถใช้ชีวิตคู่ได้อย่างเปิดเผยในสังคม เมื่อผู้ชายรู้ว่าตัวเองเป็นเกย์จึงรู้สึกอับอาย และอาจแต่งงานกับผู้หญิง เพื่อปกปิดความเป็นเกย์ของตน